

Húsvét ünnepe – 2014. április 20.

Tíz földművest kint a határban kapott el egy félelmetes, hirtelen jött vihar. Szinte egyik pillanatról a másikra kezdett süvíteni a szél, majdnem éjszakai sötétség uralkodott el, amit minden pillanatban szétszaggattak a közvetlen közelükben csapkodó villámok. A szünni nem akaró dörgés és a szinte sebzően erős zivatar elől egy közeli, rogyadozó kápolnába menekültek. Azonban ott sem érezték magukat sokáig biztonságban, ugyanis a szüette, megviselt tetőgerendák úgy recsegték-ropogtak a szörnyűséges erejű szélben, hogy minden pillanatban attól féltek, a fejükre omlanak. Az egyszerű földművesek biztosak voltak abban, hogy egy ilyen hirtelen, szinte semmiből jött vihar csakis Isten csapása lehet, amit valakinek a bűnei miatt szakajtott a nyakukba a Teremtő. Meg is tárgyalták maguk között, hogy ki kell deríteni, ki miatt történik velük ez a szörnyűség. Ha a bűnöst megbüntetik, akkor bizonyára elmúlik majd a csapás. Kieszelték, hogy valamennyien kiakasztják a kalapjukat a kápolna előtti fa alsó ágaira, s amelyik kalapot legelőször kapja fel a szél, az a bűnös! Azt kidobják a kápolnából és sorsára hagyják. Így is történt: kióvakodtak a fához, noha alig tudtak lépni a szél erőssége miatt. Felakasztották a kalapjaikat, majd újra visszamentek a kápolnába, s a kitört ablakon keresztül figyelték a fát. Nem kellett várniuk egy percig sem: az egyik legény kalapját lesodorta a szél az ágról, s már görgette is tova az elázott talajon. A többiek – hiába tiltakozott sírva a legény – megragadták és kilökték az ajtón. A szerencsétlen próbálta összefogni magán az ingét, hogy ne fázzon annyira, s nagy keservesen tett néhány lépést, hogy eltávolodjon a kápolnától. Azt se tudta, mit csináljon: biztos volt benne, hogy nem éli túl a vihart. Abban a pillanatban vakító villanást látott és óriási csattanást hallott: a földre vetette magát félelmében. Majd hátratekintett, hogy ugyan mi ropog olyan erősen: hatalmas lángokkal égett a kápolna, s benne halálát lelte mind a kilenc társa.

Mennyivel kényelmesebb, egyszerűbb lenne minden, ha azt a sírt nem találták volna üresen az asszonyok és az apostolok azon a Húsvét hajnalon! Mennyivel könnyebben tudnánk mit kezdeni egy halott Istennel, aki tehetetlen, akire mindörökre rá lehet csapni az ajtót! Ítélezhetnénk a magunk módján, a magunk kedvére mások fölött, ugyanakkor persze fölmentve magunkat. Magyarázhatnánk, csavargathatnánk kedvünk szerint a tanításait, a törvényeit, kihúzgálhatnánk belőle szabadon bármit és bármikor. Nem kellene attól félnünk, hogy számon kér rajtunk bármit is. Igen, milyen könnyű rég halott költők, írók verseit, írásait elemezgetni a magunk módján, hogy „ezt és ezt akarta bizonyára kifejezni vele”. Milyen kényelmesen lehet újra és újra átírni, átértelmezni a történelmet, az éppen aktuális politikai és társadalmi széljárás szerint magyarázva rég halott királyok, hősök, államférfiak döntéseit, tetteit. Bizony, jobb nekünk, embereknek egy halott Isten! Akinek könnyezve emlékezünk a szép szavaira, anélkül, hogy magunkra vennénk azokat. Akinek a törvényeit mások fejére olvassuk mennydörögve, de nem kell félnünk attól, hogy rajtunk is behajtja azok betartását. Akinek meg lehet feledkezni szándékosan sok szaváról, az életpéldájáról! Akivel szemben nyugodtan ki lehet jelenteni: ha valaki hisz benne, hát tegye, nincs abban semmi rossz! Ha viszont valaki nem hisz benne, az is szíve joga: nem veszít vele semmit. Teljesen mindegy, hogy hisz-e valaki, vagy sem, vagy hogy miben, kiben hisz – lényeg, hogy jól érezze magát! Igen, mindezt nyugodtan képviselni lehet, ha az Istent sikeresen megöltük és a sírban is marad! Akkor igazunk lehet vele szemben! Akkor nem kell félnünk attól, hogy újra és újra nyugtalanítja majd a lelkiismeretünket, hogy beleavatkozik az életünkbe. Akkor nem kell megtérnünk, megváltoznunk, elismernünk a bűneinket, belátnunk szégyenkezve a tévedéseinket.

Csakhogy az asszonyok azon a hajnalon üresen találták azt a sírt. Üresen találták az oda szaladó apostolok is. Sőt, nem csak az üres sírt látták, hanem látták Őt magát is: életre támadottan, dicsőségesen, győztesen a halál fölött. Jézus visszatért, s visszatérését, soha meg

nem szűnő életét mindennél jobban bizonyítja, hogy azóta sem sikerült visszakényszeríteni a sírba! Hej, pedig milyen sokszor, milyen sokan próbálkoztak vele!

Nem véletlenül ölték meg, temették el ellenségei már ott és akkor, Nagypénteken sem. Sőt, még őrséget is állította a sírja elé. El akarták hallgattatni, véglegesen be akarták vágni mögötte az ajtót. Mögötte és tanítványai mögött, az általa elindított új vallási ébredés mögött, az általa megélt és meghirdetett Isten Országa mögött. Ez ugyanis változást követelt volna tőlük, olyan hitet, amelyben voltak kényelmetlen újdonságok a megszokottal, a bejáratottal szemben. Megtérést követelt volna, olyan új életformát, amelyben megszűntek volna a kiváltságaik, amelyben testvérként kellett volna tekinteniük azokra, akiket elítéltek és megvetettek. Nem! Inkább hallgasson el mindörökre! Csakhogy nem sikerült az elhallgattatás. Ha csak az apostolokon, tanítványokon múlt volna, akkor sikerült volna! Ők rettegve bújtak a baj elől, értetlenül és csalódottan álltak Jézus bukása előtt. A tanítványok – bizonyára nem csak az emmausziak – elindultak hazafelé. Megindult a jézusi közösség szétszóródása, felmorzsolódása. Néhány nap múlva azonban újult erővel indul meg az evangélium hirdetése: egyre több szájból, egyre hangosabban, napról-napra, évről-évre elnyomhatatlanabban. Nincs erre más magyarázat, csak az élő Jézus ereje és győztes hatalma!

Azóta is hányan és hányan, hányszor és hányszor próbálták a sírba kényszeríteni Jézust és az Ő Igéjét, Országát! Sokszor sikeresnek is tűnt a próbálkozásuk. Még a látszólag benne hívők is megmerevítették olykor az Ő tanításait, megpróbálták élettelen szavakká, kőbe vésett magatartásformákká leredukálni az élő Krisztust! Azonban Jézus nem mászott be ebbe a sírba sem! Nem is beszélve a kívülről jövő eltiprókról: amikor más vallások követői vagy istentagadó ideológiák akarták írmagját is kiirtani a kereszténységnek. Soha semmiféle emberi intézmény nem kapott olyan gyorsan és hatékonyan új erőre, mint az egyház, akár pl. a török kor pusztítása után, vagy a kommunizmus bukása után. Olyan életerőről tett tanúságot a kereszténység egész történelme során, ami valóban nem értelmezhető másképp, csakis a benne élő Krisztus által.

Persze nem csak csoportok, társadalmi ideológiák akarták, akarják eltemetni Jézust, hanem egyes emberek, köztük sokszor mi is. Nem véletlenül ír II. János Pál pápa úgy az európai emberek többségéről, mint akik „úgy élnek, mintha Isten nem is létezne”. Ha nincs Isten, akkor nincs örök törvény, nincsenek mindig érvényes értékek, nincs bűn és nincs pokol. Akkor az ember a maga ura. Kérdés azonban: valóban jó ez nekünk? Egy Isten nélküli világban jobb, könnyebb, boldogítóbb embernek lenni? Azok sorsa, akik hosszabb időre sírba csukják magukban az Istent, azt mutatja, hogy egyáltalán nem. Mindig, amikor sikeresnek látszik egy-egy időre az Isten eltemetése, rohamosan elkezd embertelenedni az ember, élhetetlenné válni a világ. Nem hiába írja Jean Paul Sartre az Isten halálát prognosztizáló nietzsche-i filozófiával kapcsolatban: „Meghalt az Isten. Elérkezett az ember világa! Hóhér leszek és hentes.” Nem, nem jobb nekünk az Isten nélkül, hacsak nem vagyunk jobbak Istennél!

Ezért csak hálásak lehetünk, hogy Jézus nem maradt a sírban, minden emberi erőfeszítés ellenére sem! Hogy mindig történnek az életünkben figyelmeztető események, nem várt folyamatok, amelyek odafordítják a tekintetünket az élő Istenre. Hogy az egyház által újra és újra felhangzik ugyanaz a tanítás, ami kétezzer év óta gyakorol óriási hatást egyes emberek és közösségek életére egyaránt. Hogy mindig támadnak olyan szentek a világban, akik által hitelesen és hatékonyan szólal meg Jézus hangja, akik képesek még a megmerevedni tűnő egyházat is megújítani, mint XXIII. János pápa és II. János Pál pápa! Igen, adjunk hálát azért, hogy Jézus él, és mindig újra kezdhethetünk Benne és általa!